

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (sjätte avdelningen)

den 6 juni 2019*

”Begäran om förhandsavgörande – Civilrättsligt samarbete – Förordning (EU) nr 1215/2012 – Artikel 66 – Tillämpning i tiden (*ratione temporis*) – Förordning (EG) nr 44/2001 – Materiellt tillämpningsområde (*ratione materiae*) – Privaträtt – Artikel 1.1 och 1.2 a – Områden som inte omfattas – Makars förmögenhetsförhållanden – Artikel 54 – Begäran om intyg om att det avgörande som meddelats av ursprungsdomstolen är verkställbart – Domstolsavgörande om en fordran som är följden av bodelning mellan sambor”

I mål C-361/18,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Szekszárdi Járásbíróság (Distriktsdomstolen i Szekszárd, Ungern) genom beslut av den 16 maj 2018, som inkom till domstolen den 5 juni 2018, i målet

Ágnes Weil

mot

Géza Gulácsi,

meddelar

DOMSTOLEN (sjätte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden C. Toader (referent) samt domarna A. Rosas och M. Safjan,

generaladvokat: M. Bobek,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- Ungerns regering, genom M.Z. Fehér, i egenskap av ombud,
- Tjeckiens regering, genom M. Smolek och J. Vlácil, båda i egenskap av ombud,
- Polens regering, genom B. Majczyna, i egenskap av ombud,
- Europeiska kommissionen, genom M. Heller och A. Tokár, båda i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: ungerska.

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 1.1 och 1.2 a och artikel 53 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EUT L 351, 2012, s. 1).
- 2 Begäran har framställts i ett mål mellan Ágnes Weil, bosatt i Ungern, och Géza Gulácsi, bosatt i Förenade kungariket, om utfärdandet av ett intyg enligt artikel 53 i förordning nr 1215/2012 för verkställighet av ett slutligt beslut som meddelats mot den sistnämnde.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

Förordning (EG) nr 44/2001

- 3 Skälen 16–18 i rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EGT L 12, 2001, s. 1) har följande lydelse:

”(16) Det ömsesidiga förtroendet mellan de rättsvårdande myndigheterna i gemenskapen gör det berättigat att automatiskt erkänna en dom som har meddelats i en medlemsstat utan att något ytterligare förfarande behöver tillgripas, utom när erkännandet är tvistigt.

(17) I enlighet med samma princip om ömsesidigt förtroende måste förfarandet för att göra en dom som har meddelats i en medlemsstat verkställbar i en annan medlemsstat vara snabbt och effektivt. Därför bör verkställighetsförklaringen utfärdas närmast automatiskt efter en enkel formell kontroll av handlingarna och utan att domstolen på eget initiativ får pröva om någon av grunderna i denna förordning för att vägra verkställighet föreligger.

(18) Emellertid innebär försvarets rättigheter att svaranden bör ha möjlighet att överklaga verkställighetsförklaringen genom ett kontradiktoriskt förfarande om han anser att någon av grunderna för att vägra verkställighet föreligger. Den som söker verkställighet bör också kunna överklaga ett beslut om att vägra verkställighetsförklaring.”

- 4 Artikel 1 i denna förordning har följande lydelse:

”1. Denna förordning är tillämplig på privaträttens område, oberoende av vilket slag av domstol det är fråga om. Den omfattar i synnerhet inte skattefrågor, tullfrågor och förvaltningsrättsliga frågor.

2. Denna förordning är inte tillämplig på

- a) fysiska personers rättsliga status, rättskapacitet eller rättshandlingsförmåga, makars förmögenhetsförhållanden, arv och testamente,

...”

5 Artikel 53 i förordningen har följande lydelse:

”1. Den part som gör gällande att en dom skall erkännas eller ansöker om en verkställighetsförklaring skall ge in en kopia av domen som uppfyller de villkor som är nödvändiga för att dess äkthet skall kunna fastställas.

2. Den part som ansöker om en verkställighetsförklaring skall också ge in ett intyg enligt artikel 54, om inte annat följer av artikel 55.”

6 Artikel 54 i samma förordning föreskriver följande:

”Domstolen eller den behöriga myndigheten i en medlemsstat där en dom har meddelats skall på begäran av någon berörd part utfärda ett intyg på standardformuläret i bilaga V till denna förordning.”

7 Artikel 55.1 i förordningen anger följande:

”Om intyget enligt artikel 54 inte har ingivits, kan domstolen eller den behöriga myndigheten bestämma en tid inom vilken det skall inges, eller godta en likvärdig handling eller, om tillgängliga uppgifter kan anses tillräckliga, befria sökanden från skyldigheten att ge in det.”

Förordning (EEG) nr 1215/2012

8 Artikel 1 i förordning nr 1215/2012 föreskriver följande:

”1. Denna förordning är tillämplig på privaträttens område, oberoende av vilket slag av domstol det är fråga om. Den omfattar i synnerhet inte skattefrågor, tullfrågor eller förvaltningsrättsliga frågor eller statens ansvar för handlingar eller underlåtenhet vid utövandet av offentliga maktbefogenheter (*acta jure imperii*).

2. Denna förordning är inte tillämplig på

a) fysiska personers rättsliga status, rättskapacitet eller rättshandlingsförmåga, makars förmögenhetsförhållanden eller förhållanden som enligt den lag som är tillämplig på sådana förhållanden har samma verkan som äktenskap.

...”

9 I artikel 66 i denna förordning föreskrivs följande:

”1. Denna förordning ska tillämpas endast på rättsliga förfaranden som har inletts, på officiella handlingar som formellt har upprättats eller registrerats och på förlikningar inför domstol som har godkänts eller ingåtts från och med den 10 januari 2015.

2. Utan hinder av artikel 80 ska förordning (EG) nr 44/2001 även fortsättningsvis tillämpas på domar som meddelats inom ramen för rättsliga förfaranden som har inletts, officiella handlingar som har upprättats eller registrerats och på förlikningar inför domstol som har godkänts eller ingåtts före den 10 januari 2015 och som faller inom ramen för tillämpningsområdet för den förordningen.”

Ungersk rätt

Lagen om verkställighet av domar

- 10 Bíróság végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (lag nr LIII av år 1994 om verkställighet av domar) föreskriver följande i 31/C § 1 g:

”På begäran ska domstolen i första instans ... utfärda det intyg som avses i artikel 53 i förordning nr 1215/2012 på formuläret i bilaga I till den förordningen.”

Civillagen

- 11 Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (lag nr IV av år 1959 om införande av civillagen), i den lydelse som var tillämplig den dag då det beslut meddelades för vilket verkställighet begärs (nedan kallad civillagen), föreskrev följande i 578/G § 1 och 2, som ingår i avsnitt 3, med rubriken ”Sambors förmögenhetsförhållanden”, i kapitel XLVI i avdelning IV i lagen, med rubriken ”Obligationsrätt”:

”1. Under samboendet förvärvar samborna andelar av den gemensamma egendomen som motsvarar deras respektive bidrag till egendomens förvärvande. Om dessa andelar inte kan fastställas ska de anses ha bidragit i lika delar. Arbete som utförs i hushållet ska beaktas när andelarna beräknas.

2. Dessa regler gäller också, med undantag för makar och registrerade partner, förmögenhetsförhållanden för andra släktingar som delar hushåll.”

- 12 I 685/A § civillagen, i avdelning VI i lagen med rubriken ”Slutbestämmelser”, angavs följande:

”Ett samboförhållande föreligger när två personer lever tillsammans (under äktenskapsliknande förhållanden) i samma hushåll, i ett känslomässigt och ekonomiskt förhållande, utan att ha ingått äktenskap eller registrerat partnerskap, när ingen av dem är part i ett äktenskap, registrerat partnerskap eller samboförhållande med någon annan person och det mellan dem inte finns något släktskap i rakt upp- eller nedstigande led och de inte är syskon eller halvsyskon.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

- 13 Ágnes Weil och Géza Gulácsi var sambor i den mening som avses i 685/A § civillagen och levde tillsammans från februari 2002 till oktober 2006.
- 14 Genom en dom av Szekszárdi Városi Bíróság (Distriktsdomstolen i Szekszárd, Ungern), som vann laga kraft och blev verkställbar den 23 april 2009, förpliktades Géza Gulácsi att till Ágnes Weil betala 665 133 ungerska forint (HUF) (ungefär 2 060 euro) jämte dröjsmålsränta med anledning av bodelningen efter deras samboförhållande.
- 15 För att få denna fordran betald inledde Ágnes Weil ett exekutionsförfarande i Ungern mot Géza Gulácsi, ett förfarande som inte gav något resultat på grund av att den sistnämnde saknade tillgångar.
- 16 Ágnes Weil kände till att Géza Gulácsi sedan år 2006 bodde i Förenade kungariket och hade en regelbunden inkomst där. Hon ansökte därför den 22 november 2017 vid Szekszárdi Járásbíróság (Distriktsdomstolen i Szekszárd) – samma domstol som hade meddelat domen av den 23 april 2009 – om ett sådant intyg som avses i artikel 53 i förordning nr 1215/2012 för verkställighet av domen.

- 17 Den hänskjutande domstolen hyser, efter att ha mottagit denna ansökan, tvivel om möjligheten att vid utfärdandet av det intyg som avses i artikel 53 i förordning nr 1215/2012 kontrollera om den åtgärd som ledde till domen av den 23 april 2009 omfattas av tillämpningsområdet för den förordningen.
- 18 Den har anfört att avskaffandet av exekvatur genom förordning nr 1215/2012 innebär att domstolen i den anmodade medlemsstaten inte kan göra mer än en formell kontroll av en begäran om verkställighet. Om domstolen i ursprungsmedlemsstaten var skyldig att automatiskt utfärda ett sådant intyg som avses i artikel 53 i förordning nr 1215/2012, skulle det följaktligen finnas en risk för att mål som inte omfattas av den förordningens tillämpningsområde ändå underkastas det verkställighetsförfarande som föreskrivs där, eftersom skälen för att vägra verkställighet är uttömmande angivna i förordningen.
- 19 Om det intyg som avses i artikel 53 i förordning nr 1215/2012 inte utfärdas automatiskt, frågar sig den hänskjutande domstolen därefter om de förmögenhetsrättsliga verkningarna av ett samboförhållande hör till privaträtten i den mening som avses i artikel 1.1 i samma förordning, eller om det rör sig om förmögenhetsförhållanden i förhållanden som enligt den lag som är tillämplig på sådana förhållanden har samma verkan som äktenskap i den mening som avses i artikel 1.2 a i nämnda förordning.
- 20 I detta avseende har den hänskjutande domstolen påpekat att förmögenhetsförhållanden mellan sambor enligt artikel 578/G § 1 civillagen hör till obligationsrätten.
- 21 Den hänskjutande domstolen har också framhållit att i den ungerska språkversionen av artikel 1.2 a i förordning nr 1215/2012, till skillnad från andra språkversioner av den bestämmelsen, har uttrycket "har samma verkan som äktenskap" översatts med "har samma rättsliga verkan som äktenskap". Den frågar sig därför om man ska lägga större tonvikt vid ett samboförhållandes innehåll eller dess rättsliga verkningar. Den har påpekat att det beträffande innehållet inte finns någon grundläggande skillnad mellan ett sådant förhållande och ett äktenskap, vilka båda bygger på en känslomässig och ekonomisk gemenskap. Ur rättslig synvinkel reglerade ungersk rätt däremot de två samlevnadsformerna på olika sätt, bland annat beträffande fördelning av gemensam egendom, underhållsskyldighet, användning av bostaden och arv. Däremot fanns det inga väsentliga skillnader mellan makar och sambor avseende sociala förmåner, skattemässiga fördelar för familjer eller bostadsbidrag för familjer.
- 22 Mot denna bakgrund beslutade Szekszárdi Járásbíróság (Distriktsdomstolen i Szekszárd) att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfrågor till EU-domstolen:
- "1) Ska artikel 53 i förordning ... nr 1215/2012 tolkas så, att domstolen i den medlemsstat där domen meddelades automatiskt ska utfärda intyget om domen, om en av parterna begär det, utan att pröva huruvida målet omfattas av tillämpningsområdet för förordning ... nr 1215/2012?
- 2) Om den första frågan besvaras nekande, ska artikel 1.2 a i förordning ... nr 1215/2012 tolkas så, att ett mål om återbetalning mellan parter i ett samboförhållande omfattas av en ordning som reglerar förhållanden som har samma (rättsliga) verkan som äktenskap?"

Prövning av tolkningsfrågorna

Frågan om tillämplig lagstiftning

- 23 Den hänskjutande domstolen har ställt sina frågor om förordning nr 1215/2012 med hänsyn till den dag då ansökan om intyg lämnades in, det vill säga den 22 november 2017.

- 24 Det bör erinras om att förordning 1215/2012, såsom framgår av artikel 66 i den förordningen, är tillämplig bland annat på rättsliga förfaranden som inletts från och med den 10 januari 2015, medan förordning nr 44/2001 även fortsättningsvis ska tillämpas på domar som meddelats inom ramen för rättsliga förfaranden som inletts före den 10 januari 2015. För att fastställa vilken förordning som är tillämplig i tiden (*ratione temporis*) ska man utgå från den dag då verkställighet begärdes, och inte från ett senare datum, exempelvis dagen för ansökan om utfärdande av intyget om verkställbarhet av ett sådant beslut.
- 25 I det nationella målet meddelades beslutet om utfärdande av intyget om verkställbarhet den 23 april 2009. Det är således uppenbart att den talan som ledde till beslutet också inleddes före den relevanta tidpunkten för tillämpning av förordning nr 1215/2012, det vill säga den 10 januari 2015. Domstolen konstaterar därför, i likhet med den ungerska regeringen och Europeiska kommissionen, att förordning nr 44/2001 i detta fall är tillämplig i tiden (*ratione temporis*).
- 26 Det framgår dock av fast rättspraxis att den omständigheten att den nationella domstolen formellt sett har formulerat sin begäran om förhandsavgörande med hänvisning till vissa bestämmelser i förordning nr 1215/2012 inte utgör hinder för att EU-domstolen tillhandahåller den domstolen alla uppgifter om tolkningen som kan vara användbara vid avgörandet av det nationella målet, oberoende av om det har hänvisats därtill i frågorna eller inte (se, för ett liknande resonemang, dom av den 29 september 2016, *Essent Belgium*, C-492/14; EU:C:2016:732, punkt 43, och dom av den 7 juni 2018, *Inter-Environnement Bruxelles m.fl.*, C-671/16, EU:C:2018:403, punkt 29 och där angiven rättspraxis).

Den första frågan

- 27 Mot bakgrund av övervägandena i punkterna 23–26 ovan, ska den första frågan anses avse huruvida artikel 54 i förordning nr 44/2001 ska tolkas så, att en domstol i en medlemsstat som har mottagit en ansökan om utfärdande av ett intyg om att en dom som har meddelats av ursprungsdomstolen är verkställbar ska pröva om tvisten omfattas av den förordningens tillämpningsområde eller om den är skyldig att utfärda intyget automatiskt.
- 28 Domstolen konstaterar inledningsvis att samtliga parter som yttrat sig i målet är överens om att en domstol i ett fall som det förevarande har rätt att pröva om den tvist som gett upphov till det avgörande vars verkställbarhet det sökta intyget är tänkt att utvisa omfattas av tillämpningsområdet för det rättsliga instrument som föreskriver utfärdande av ett sådant intyg, oavsett om detta är förordning nr 44/2001 eller förordning nr 1215/2012.
- 29 Som framgår av domstolens praxis vilar bestämmelserna om erkännande och verkställighet i förordning nr 44/2001 på ett ömsesidigt förtroende mellan de rättsvårdande myndigheterna i Europeiska unionen. Ett sådant förtroende förutsätter inte enbart att de domar som har meddelats i en medlemsstat erkänns automatiskt i en annan medlemsstat, utan även att förfarandet för att göra en dom verkställbar i en annan medlemsstat är snabbt och effektivt (dom av den 13 oktober 2011, *Prism Investments*, C-139/10, EU:C:2011:653, punkt 27).
- 30 Ett sådant förfarande bör, enligt skäl 17 i förordningen, endast omfatta en enkel formell kontroll av de handlingar som krävs för att domen ska vara verkställbar i den medlemsstat där den görs gällande (dom av den 13 oktober 2011, *Prism Investments*, C-139/10, EU:C:2011:653, punkt 28).
- 31 Den part som ansöker om en verkställighetsförklaring ska enligt artikel 53 i förordning nr 44/2001 ge in en kopia av domen som uppfyller de villkor som är nödvändiga för att dess äkthet ska kunna fastställas samt ett sådant intyg som avses i artikel 54 i samma förordning från myndigheterna i den medlemsstat där domen meddelats (se, för ett liknande resonemang, dom av den 13 oktober 2011, *Prism Investments*, C-139/10, EU:C:2011:653, punkt 29).

- 32 Ett intyg enligt artikel 54 i förordning nr 44/2001 har till syfte att göra det lätt att i ett första skede av förfarandet utfärda en förklaring om verkställighet av det i ursprungsmedlemsstaten meddelade avgörandet. Såsom uttryckligen anges i skäl 17 i den förordningen ska verkställighetsförklaringen utfärdas närmast automatiskt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 september 2012, Trade Agency Ltd, C-619/10, EU:C:2012:531, punkt 41).
- 33 Av denna rättspraxis framgår att behovet av att säkerställa ett snabbt verkställande av rättsliga avgöranden – samtidigt som den rättssäkerhet som det ömsesidiga förtroendet mellan de rättsvårdande myndigheterna i unionen upprätthålls – motiverar att den domstol som tar emot ansökan om intyg i det skedet prövar om tvisten omfattas av tillämpningsområdet för förordning nr 44/2001. Detta gäller särskilt i en situation som i det nationella målet, där den domstol som meddelade den dom som ska verkställas inte tagit ställning till om den förordningen är tillämplig.
- 34 Den omständigheten att det enligt artikel 55 i förordning nr 44/2001 inte är obligatoriskt att lägga fram ett sådant intyg för att få ett avgörande verkställt påverkar inte skyldigheten för den domstol som mottagit ansökan om intyget att pröva om den tvist som gav upphov till avgörandet omfattas av tillämpningsområdet för den förordningen.
- 35 Denna slutsats stöds av den omständigheten att verkställighetsförfarandet enligt förordning nr 44/2001 i likhet med verkställighet enligt förordning nr 1215/2012, hindrar varje senare prövning av en domstol i den anmodade medlemsstaten av om den talan som ledde till det avgörande för vilket verkställighet begärs omfattas av tillämpningsområdet för förordning nr 44/2001, då grunderna för att invända mot ett intyg om verkställbarhet uttömmande anges i den förordningen.
- 36 Dessutom bör det påpekas att när en domstol prövar om den är behörig att utfärda intyget enligt artikel 54 i förordning nr 44/2001, vidtar den en åtgärd som har samband med det tidigare rättsliga förfarandet genom att garantera att förfarandet får full effekt. Det förfarandet har rättskipningskaraktär, varför den nationella domstol vid vilken ett sådant förfarande har anhängiggjorts är behörig att hänskjuta en fråga till EU-domstolen (se, analogt, dom av den 28 februari 2019, Gradbeništvo Korana, C-579/17, EU:C:2019:162, punkterna 39 och 41).
- 37 Mot bakgrund av dessa överväganden måste svaret på den första frågan vara att artikel 54 i förordning nr 44/2001 ska tolkas så, att en domstol i en medlemsstat som mottagit en ansökan om intyg om att en dom som har meddelats av ursprungsdomstolen kan verkställas ska – i en sådan situation som i det nationella målet, där den domstol som meddelade den dom som ska verkställas inte därvidlag har uttalat sig om förordningens tillämplighet – pröva om tvisten omfattas av förordningens tillämpningsområde.

Den andra frågan

- 38 Mot bakgrund av förtydligandena i punkterna 23–26 i denna dom ska den andra frågan förstås så, att den avser en prövning av huruvida artikel 1.1 och 1.2 a i förordning nr 44/2001 ska tolkas på det sättet att en talan som den i det nationella målet, som rör bodelning efter ett samboförhållande hör till "privaträttens område" i den mening som avses i nämnda artikel 1.1 och därmed omfattas av den förordningens materiella tillämpningsområde.
- 39 Domstolen noterar att artikel 1.2 a i förordning nr 44/2001 utesluter makars förmögenhetsförhållanden från förordningens tillämpningsområde. Först genom förordning nr 1215/2012 utvidgades detta uteslutande av makars förmögenhetsförhållanden till förhållanden som enligt den lag som är tillämplig på sådana förhållanden har samma verkan som äktenskap.

- 40 Det ska också erinras om att eftersom förordning nr 44/2001 har ersatt konventionen av den 27 september 1968 om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område (EGT L 299, 1972, s. 32; svensk utgåva, EGT C 15, 1997, s. 30) (nedan kallad Brysselkonventionen), är domstolens tolkning av bestämmelserna i den konventionen även giltig för bestämmelserna i förordningen när bestämmelserna i dessa gemenskapsrättsakter kan anses motsvara varandra (dom av den 16 juni 2016, *Universal Music International Holding*, C-12/15, EU:C:2016:449, punkt 22 och där angiven rättspraxis).
- 41 Såsom framgår av domstolens praxis rörande artikel 1 andra stycket punkt 1 i Brysselkonventionen – vars lydelse motsvarar artikel 1.2 a i förordning nr 44/2001, varför, såsom erinras om i punkt 40 ovan, domstolens tolkning av den förstnämnda bestämmelsen även gäller för den sistnämnda – avser begreppet ”makars förmögenhetsförhållanden” de egendomsförhållanden som följer direkt av äktenskapet eller upplösningen av detta (se, för ett liknande resonemang, dom av den 27 mars 1979, 143/78, EU:C:1979:83, punkt 7).
- 42 Eftersom parterna i målet inte var gifta, vilket framgår av begäran om förhandsavgörande, kan de förmögenhetsförhållanden som är följderna av deras samboförhållande inte kvalificeras som ”makars förmögenhetsförhållanden” i den mening som avses i artikel 1.2 a i förordning nr 44/2001.
- 43 Det ska erinras om att den utslutning från förordningens tillämpningsområde som stadgas i artikel 1.2 a i förordning nr 44/2001 utgör ett undantag och som sådant ska tolkas restriktivt. Med beaktande av förordningens mål, nämligen att bevara och utveckla ett område med frihet, säkerhet och rättvisa genom att främja den fria rörligheten för domstolsavgöranden, har domstolen slagit fast att utslutningar från förordningens tillämpningsområde utgör undantag, som i egenskap av sådana ska tolkas restriktivt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 23 oktober 2014, *flyLAL-Lithuanian Airlines*, C-302/13, EU:C:2014:2319, punkt 27).
- 44 Att begreppet ”makars förmögenhetsförhållanden” i den mening som avses i artikel 1.2 a i förordning nr 44/2001 ska tolkas på det sättet att ett samboförhållande såsom det i målet aktuella inte omfattas av den bestämmelsen stöds också av den lagändring som infördes genom förordning nr 1215/2012. Såsom konstateras i punkt 39 ovan utsträcktes utslutandet från tillämpningsområdet genom den sistnämnda förordningen till att omfatta mer än makars förmögenhetsförhållanden, och endast i fråga om förhållanden som bedömdes vara jämförbara med äktenskap. Artikel 1.2 a i förordning nr 44/2001 kan således inte tolkas som tillämplig på ett samboförhållande såsom det i förevarande fall. Det skulle i så fall förta hela innebörden av nämnda lagändring.
- 45 Mot denna bakgrund ska den andra frågan besvaras på följande sätt. Artikel 1.1 och 1.2 a i förordning nr 44/2001 ska tolkas så, att en talan som den i det nationella målet, som rör bodelning efter ett samboförhållande, hör till ”privaträttens område” i den mening som avses i nämnda artikel 1.1 och omfattas därmed av den förordningens materiella tillämpningsområde.

Rättegångskostnader

- 46 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (sjätte avdelningen) följande:

- 1) Artikel 54 i rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område ska tolkas så, att en domstol i en medlemsstat som mottagit en ansökan om intyg om att en dom

som har meddelats av ursprungsdomstolen kan verkställas ska – i en sådan situation som i det nationella målet, där den domstol som meddelade den dom som ska verkställas inte därvidlag har uttalat sig om förordningens tillämplighet – pröva om tvisten omfattas av förordningens tillämpningsområde.

- 2) Artikel 1.1 och 1.2 a i förordning nr 44/2001 ska tolkas så, att en talan som den i det nationella målet, som rör bodelning efter ett samboförhållande, hör till ”privaträttens område” i den mening som avses i nämnda artikel 1.1 och omfattas därmed av den förordningens materiella tillämpningsområde.**

Underskrifter